

Mily Vladimire,

dik za psani, ktere jsem dostal nekdy pred vanocemi a jsem rad ze jsi si po letech jeste vzpomel. Vzdycky jsme si dobre rozumeli, i kdyz jsme nikdy nemeli prilezitost se spratelit. Tvoje osudy a hlavne tvoje konfrontace s taborskymi stebaky jsou udesne. Mel jsem snimi take co delat a proto rozumim o cem pises. Ten Matousek, pochybyji ze to bylo jeho prave jmeno, me nalejval do tehdejsi "zpravojajske sluzby", jak tomu eufemisticky rikali, a to byl hlavni motiv proc jsem se snazil vypadnout z republiky. Chteli me tehda poslat znovu do USA, ovsem s velice vyhranenyimi ukoly. Cela ta moje eskapada do USA, to ze me tam pustili v roce 1965, nebylo nic jineho nezli zkouska jestli se osvedcim a jesli mam nejaky potencial jako spion. To mi ovsem doslo az mnohem pozdeji, asi az pri tech masazich v roce 68 a 69. Jak se mohlo stat, ze me tehda, kdyz us spadla klec, pustili ven mi nikdy nebylo dost jasne a asi uz nikdy nebude. Cekal jsem dokonce ze se nekdo pokusi mne nalejt jeste tady, coz se casto delo. K tomu se vyuzivalo pocatecni nejistoty a obtizi emigrantu najit zamestani. Za takovych okolnosti se objevil agent a nabidl \$500 mesicne za urcitych okolnosti a za urcite protisluzby. V mem pripade k tomu nedoslo zrejme z toho duvodu, ze ja jsem zadne zvlast krusne zacatky nemel. Je mi lito, ze nasledkem korespondence se mnou Te stebaci buzerovali a tyrali a celou tu dobu jsem to tusil. Jsem rad, ze alespon ted muzes delat praci, ktera Te tesi a je zajimava. Ta promarnena leta, znicene kariery a nadeje, osobni ztraty a obeti, to neni mozne napravit. To ovsem neni duvod, my si myslime, aby se na vsecko zapomenulo, naopak. Norimbersky proces byl nanejvys uzitecny a stal se jedinecnym a jedinym uznavanyim historickym dokumentem z hitlerovske doby. Kdyby se nebyl konal, bylo by nemozne dnesni generaci dokazat co se stalo. Mame tady dojem, ze ty energicke hlasy, ktere volaji po usmireni jdou hlavne z hrdel tech kteri nemaji ciste svedomi. Moje prvni navsteva v Ceskoslovensku po dvaceti letech ten dojem nijak nerozptyla, ba naopak. Pisi na pokracovani, byl jsem tyden sluzebne pry, svedcit u soudu v San Diegu v patentovem sporu a tak jsem mel v prostred zimy kus pokrocileho jara a bylo to moc prijemne. O mne asi vis, ze se zivim u General Electric jako vyzkumny pracovník a ze zijeme asi tak 300 km na sever od New York City, skoro na samote mame jen 4 sousedy a rozhodne nepostradame mesto. Nase holky jsou vdane daleko, Zora v Medisonu ve Wiskonsinu a Lucy v Norfolkku ve Virginii a tak je malokdy vidime, tak jednou za rok. Nejradsi ze vseho mame chodit po lesich a tech je tady na stesti moc. Jsou to lesy velmi divoke, doslova pralesy, divocina jen s malymi stezickami, nekonecnymi mocaly, jezery, opustenymi udolimi, a take je tam pry sposta medvedu, ale jeste jsme se s zadnym nepotkali. Je to statni park Adirondak a osud nam byl obzvlaste milostivy, ze jsme se mohli usadit na jeho prahu. Obcas jeste vyjedeme na kanoi po nejake rece.